

Muriel Casals, el llamp de la societat civil

EL PERFIL. Muriel Casals és un sàmbol del tremp amb què emergeix l'independentisme no adscrit a moviments polítics. Biològicament amb edat de jubilada, la catalana d'origen occitans, malgrat la seva edat, un llarg futur polític.

Muriel Casals ha arribat a l'apogeu de la seva trajectòria ciutadana amb la presidència de l'entitat nacionalista més important del país, Òmnium Cultural, a l'edat en què legalment hom té dret a jubilar-se. Economista d'ofici -professora d'Anàlisi Econòmica a la UAB- i política vocacional: va estar vinculada al PSUC abans, durant i després de la Transició, ocupant fins i tot un seient del Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals a proposta d'aquest partit ja dissolt. Els seus orígens ideològics molt probablement vénen influïts pel passat polític del seu pare, un republicà que s'exilià d'Espanya el 1939.

Sense pèls a la llengua, Casals defineix com ningú allò que el tòpic marca com a lideratge femení. Sense aixecar la veu, en un to melodiós, la presidenta d'Òmnium carrega el rifle amb dards reconeixers els seus defectes quan algun els hi assenyalat i dubta, a vegades, que ella tingui raó quan afirma alguna cosa que entra en el terreny de la polemica. No ha vingut a polemitzar, ha vingut a defensar el país i la mateixa idea d'independència i de sensibilitat que sembla que l'envolta, i que la porta a dir: "No té problemes d'independència".

Precisament pel fet que no aixeca la veu i no cerca generar titulars, com coneguts dirigents de l'independentisme minoritari, com Alfons López Tena o Joan Laporta, Casals és el llamp que hauria de témer l'Estat espanyol. El llamp que fa seguir la societat civil catalana en una crida unitària que, per més seleccions de futbol que juguin l'endemà, és difícil d'ensordir. El 10-J la convertí, volgutament o no, en un referent de masses. La iaia del poble català. Els culers tenen l'Avi del Barça; Catalunya, no gran cosa, diria Casals, mentre no sigui capaç de decidir el seu propi futur.

Amb tot de nòvies que li anaven al darrere per formar part de les llistes electorals per a les autonòmiques del 2010, Casals es resolgué a no entrar en aquest joc dialèctic que han muntat des de fa anys els partits. Malgrat que la nova direcció d'ERC li continua fent la cort, la de la Provença continua donant carbassa a Junqueras. Es rumoreja que Casals podria ser la líder desitjada per l'independentisme civil que ara mateix aspira a encarnar l'Assemblea Nacional Catalana. Tot i que diu que no es vol moure d'Òmnium, el cert és que Casals, que viu una segona joventut, té un futur polític brillant, si vol.